

det af sit usandfærdige Udsagn, da Direktøren senere afæskede ham Forklaring. Men dette kan man dog virkelig ikke tillægge nogen anden end Hr. K. selv Skylden for. Det er dog hans Fejl, at han først gaar og udspreder disse Rygter, men saa, da han skal afgive Forklaring, siger, at de er falske.

Da Fængselsdirektøren kom hjem fra sin Rejse til Nyborg, hvor han havde anstillet denne Undersøgelse, blev Sagen behandlet i Direktoratet paa sædvanlig Maade. Den paagældende Fuldmægtigs Indstilling til Fængselsdirektøren gik ud paa, at Betjent, Løjtnant Skaftte burde afskediges eller i alt Fald overflyttes til Natstyrken — det er altsaa en Følge af, at Undersøgelsen har faaet et Udfald, modsat det tidligere —, hvilket sidste han jo var truet med af Inspektøren, hvad der af Løjtnant Skaftte opfattedes som en Degradation. Den haardt angrebne Fængselsdirektør følger imidlertid ikke Indstillingen om at afskedige Løjtnant Skaftte. Det hedder herom i Fængselsdirektørens Referat: „Jeg gav Fuldmægtigen Ret i, at Skafttes Opførsel havde været uheldig (hans Udsprengen af Fangerne, hans Udsprengen af Rygtet blandt Personalet, hans Given Cigar til en Fange m. m.), men da Gartner B.s Forhold overfor Betjent K. og overfor andre Kolleger var uheldigt, da han dernæst maatte erkendes at have været uforsigtig — hvorfor jeg ogsaa ovre i Nyborg havde tildelt ham en alvorlig Misbilligelse —, samt da Skaftte formentlig var ledet af gode Motiver, og det maatte tages i Betragtning, at han var ny som Fængselstjenestemand og derfor ikke fuldt fortrolig med de Pligter og den Takt, der kræves af en saadan, resolverede jeg, at han skulde forflyttes til Horsens Straffeanstalt og skulde have sine Flytteomkostninger betalt. Skaftte indfandt sig senere hos mig, indrømmede, at han havde baaret sig forkert ad, og takkede mig for min Behandling af Sagen, idet han udtalte noget om, at denne havde bestyrket hans Tro paa min Retsindighed“. Løjtnant Skaftte har saaledes baade skriftligt og mundtligt overfor Fængselsdirektøren indrømmet at have begaaet en Fejl ved at udsperge en hel Del Fanger. Af de af Fængselsdirektøren anførte Grunde følger han ikke Indstillingen om at afskedige Skaftte eller overflytte ham til Natstyrken, men forflytter ham til Horsens Straffeanstalt. Dette synes mig at have været en velbegrundet og klog Afgørelse, for hvilken Hr. Skaftte ogsaa har udtrykt sin Taknemme-

lighed overfor Fængselsdirektøren. Saa gaar der et Par Aar, og i dem maa Rygtet imod Gartneren antages at have været dødt. Først da den offentlige Undersøgelse ved Retten finder Sted i Sommeren 1916, dukker Rygtet indter op, og Byfogeden i Nyborg inddrager det selvfølgelig under Undersøgelsen. Resultatet heraf bliver, at Gartner B. overbevises om at have gjort sig skyldig i utilbørlige Tilmænelser overfor den nævnte Betjent K., Uterlighed mod nogle Fanger, hvorfor han ved Under- og Overretten samt Højesteret idømmes Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Jeg maa gøre opmærksom paa, at dette er en aldeles paafaldende mild Straf; han dømmes efter Straffelovens § 185, som foreskriver en Straf, der, uden at der behøver at foreligge skærpende Omstændigheder, kan stige til Forbedringshusarbejde. Nu foreligger der her meget skærpende Omstændigheder, fordi det er en Fængselsbetjent, der gør sig skyldig i Uterlighed overfor Fanger, og man kan deraf, at Højesteret kun vurderer dette til 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, slutte, at Uterligheden maa have haft en meget mild Karakter. Forholdet har vistnok været det, at man har været noget i Tvivl om, hvorvidt man i Virkeligheden kunde dømme Manden for at have gjort sig skyldig i Uterlighed.

Jeg kommer dernæst atter til et Punkt, hvor jeg meget skarpt maa paatale den Fremgangsmaade, Mindretallet har brugt ved i Betænkningen at udtale følgende: „Derpaa rejses den Sag, der har givet Anledning til Udvalgets Nedsættelse paa Grundlag af undertegnede Frænkels Skrivelse til Fængselsdirektøren af 2. Juni 1916, og nu maa man jo vente, at Fængselsdirektøren vil have ryddet op fra Bunden af — men netop det modsatte er Tilfældet. Var det gaaet efter Fængselsdirektørens Hoved, havde Betjent B. stadig været ved Anstalten; thi kun paa Betjentenes bestemte Forlangende, fremført af Betjentforeningen, optages Sagen atter for femte Gang“ — skulde for Resten være for fjerde Gang — „i alt, og nu for Kriminalretten, som endelig kom til Bunds i den.“ Det er Usandhed, at Betjentforeningen har forlangt Undersøgelse, og naar Mindretallet endvidere har den Dristighed at insinuere, at Fængselsdirektøren har næret Ønske om, at Sagen ikke skulde undersøges og opklares, men at den skulde undertrykkes og Gartneren forblive i sin Stilling, maa jeg stemple det som en grov